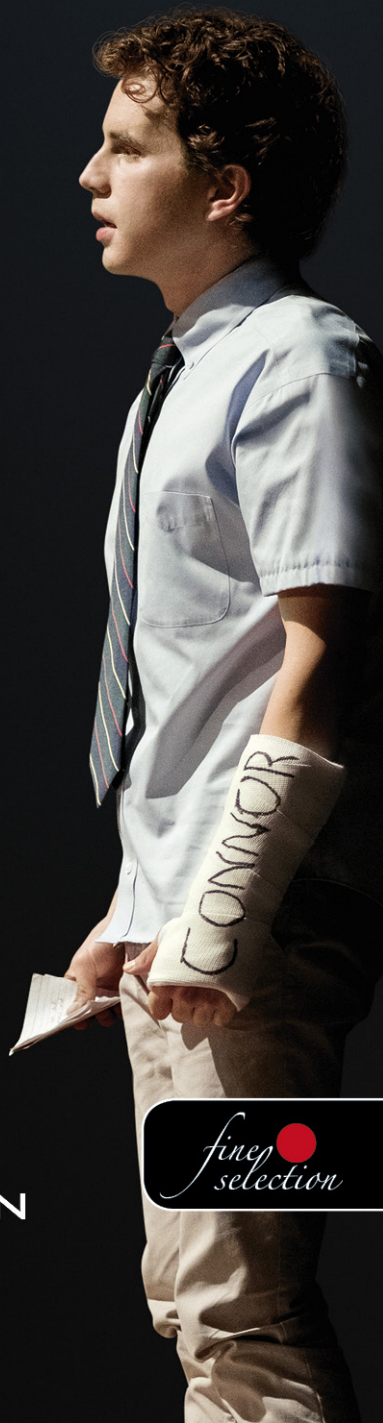

MÁR FILMEN IS HÓDÍT!

KEDVES EVAN HANSEN

Könnyekig meghat!

VAL EMMICH
STEVEN LEVENSON
BENJ PASEK
JUSTIN PAUL

fine selection

VAL EMMICH
STEVEN LEVENSON
BENJ PASEK
JUSTIN PAUL

**KEDVES
EVAN
HANSEN**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

PROLÓGUS

Leléptem.

Jobb kihunyni, mint megfakulni, igaz? Kurt Cobain írta ezt a búcsúlevelében. Az összes híresség videóját láttam. Ernest Hemingway. Robin Williams. Virginia Woolf. Hunter S. Thompson. Sylvia Plath. David Foster Wallace. Van Gogh. Hidd el, nem hasonlítom magam hozzájuk! Ők legalább hatással voltak másokra, elértek valamit. Én lószart nem csináltam. Egy nyavalyás üzenetet sem tudtam írni.

A „kihunyni” a legtalálóbbs kifejezés. Úgy érzed, napról napra forróbbá válik minden. Aztán még forróbbá. Mígnem elviselhetetlenné. Mint a csillagok. Egyszer ők is kihunynak vagy felrobbannak. Megszűnnek létezni. De ha felnézel az égre, egészen másképp látod. Mintha még mindig odafent lennének. Pedig néhányuk már nincs. Néhányuk már eltűnt. Réges-régen. Azt hiszem, akárcsak én most.

A nevem volt az utolsó, amit leírtam. Egy srác gipszére. Nem egy klasszikus viszlát üzenet. De hé, nyomot hagytam! Egy törött végtagon. Milyen ironikus, majdhogynem költői, ha jobban belegondolok. És a gondolkodás az egyetlen, amire jelenleg képes vagyok.

ELSŐ RÉSZ

1. FEJEZET

Kedves Evan Hansen!

Minden levelem így kezdődik. Előre a „*kedves*”, mert általában ezzel kezdi az ember. Így szokás. Következő a személy neve, akinek éppen írsz. Jelen esetben én volnék az. Magamnak írok, szóval igen, *Evan Hansen*.

Az Evan tulajdonképpen a középső nevem. Anyám akart így nevezni. Apám azt szerette volna, hogy Mark legyek – saját maga után. A születési anyakönyvi kivonatom alapján apám nyerte a csatát, de a háborút az anyám. Mindig csakis Evannak szólított, következésképpen apám számára is Evan lettem. (Lelövöm a poént: a szüleim már nincsenek együtt.)

Csak a jogosítványomban vagyok Mark, amit sose használok, vagy amikor jelentkezési lapokat töltök ki. Vagy az iskola első napján, mint amilyen a mai is. Létszámellenőrzéskor az új tanárok Marknak fognak szólítani, és én kénytelen leszek egyesével megkérni őket, hogy a középső nevemet használják. Természetesen csak azután, hogy minden diák elhagyta a tantermet.

Millió meg egy dolog van, az egészen parányitól a gigantikusig, ami napi szinten ki tud akasztani. Egy ezek közül a nevem kezdőbetűi:

M.E.H. Mint a *meh* szó. A *meh* tulajdonképpen olyan, mint a vállrándítás, ami lényegében nem tér el attól, ahogy a környezetem reagál rám. Szemben azzal, mint amikor meglepetésedben azt mondod, „ó” vagy „á”. Vagy amikor hezitálsz, és azt mondod, „hmmm”. Vagy zavarodottságodban, hogy „hú”. A *meh* szimpla közöny. Fogadd el vagy húzz el. Nem számít, senkit nem érdekel. Mark Evan Hansen. *Meh*.

Sokkal inkább gondolok úgy magamra, mint „he”, ami inkább hangzik megerősítésre várásként. Például: *Jól ment a dolog, Evan Hansen, eh?*

Anyám szerint igazi Halak vagyok. A Halak csillagjegy szimbóluma két egymáshoz szorosan kötődő hal, akik ellentétes irányban úsznak. Anyám odavan minden asztrológiai hülyeségért. Letöltöttem egy alkalmazást a telefonjára, hogy naponta olvashassa a horoszkópot, emiatt állandóan kézzel írt üzeneteket hagy nekem szerte a házban. Például olyanokat, hogy „*Lépj ki a komfortzónádból!*”. Vagy éppen beleszövi a napi beszélgetéseinkbe az aznapi horoszkópot: *Vágy bele új kihívásokba! Egy üzleti vállalkozás egy baráttal ígéretes lehet.* Ostobaság az egész, ha engem kérdeztek, de anyámnak, azt hiszem, a horoszkóp valamiféle reményt ad, útmutatást a mindennapokban. Éppen azt, amit a leveleim kellene, hogy adjanak nekem.

Ha már itt tartunk. A köszöntés után jön a levél vejeje. Az első sor mindig ugyanaz.

A mai nap csodálatos lesz, mert...

A pozitív kilátások pozitív tapasztalatokat eredményeznek. Ez az alapvető koncepció az egész levélírás-feladat mögött.

Először megpróbáltam kibújni alóla. Ezt mondtam dr. Shermannek:

– Nem hinném, hogy a magamnak írt levelek sokat segítenének rajtam. Azt sem igazán tudom, mit írhatnék.

Felcillant a szeme, és ahelyett, hogy kényelmesen hátradőlt volna, előrehajolt a bőrszékében.

– Nem is kell tudnod. Pontosán ez a gyakorlat lényege. A felfedezés. Például kezdhethéd olyasmivel, hogy „A mai nap csodálatos lesz, mert...”. És innen már menni fog.

Néha úgy érzem, a terápia totális marhaság, máskor meg, hogy az igazi probléma az, hogy nem tudom teljesen átadni magamat. Mindenesetre megfogadtam a tanácsát. Szó szerint. (Eggyel kevesebb dolgoz, amin agyalnom kell.)

A levél többi része elég trükkös. Az első sor csak egy nyitó állítás, amit a saját szavaimmal kell alátámasztanom. Be kell bizonyítanom, *miért* lesz a mai nap csodálatos úgy, hogy minden bizonyíték az ellenkezőjét harsogja. Egyik nap sem volt a mai előtt csodálatos, szóval miért kellene úgy gondolnom, hogy most más lesz?

Őszintén? Nem gondolom úgy. Úgyhogy itt az ideje feltuningolni a képzelőerőmet, és meggyőződni róla, hogy a kreativitás minden egyes molekulája éber és maximumon pörög. (Egész molekuláris falu kell ahhoz, hogy az ember *csodálatos* buzdító beszédet írjon.)

Mert ma csak annyi a dolgod, hogy önmagad légy.

De magabiztos is. Ez fontos.

És érdekes. Olyan, akivel könnyű beszélgetni.

Megközelíthető. És ne bujkálj!

**Fedd fel magad mások előtt! Nem perverz módon,
ruha marad.**

Csak légy, aki vagy! Az igazi önmagad.

Légy önmagad! Légy hű magadhoz!

Az igazi én. Ez mégis mi a frászt jelent? Úgy hangzik, mint azok az álfilozófiai szövegek egy fekete-fehér kölnireklámban. De mind-egy, ne ítélkezzünk! Ahogy dr. Sherman mondaná, azért vagyunk itt, hogy felfedezzünk.

Felfedezés: azt kell feltételeznem, hogy ez az igazi én jobban helyt-áll az életben. Könnyebben kijön az emberekkel. És kevésbé félnék. Lefogadom, ő soha nem szalasztotta volna el a lehetőséget, hogy bemutatkozzon Zoe Murphynek a dzsesszkoncerten tavaly. Nem töl- tötötte volna azzal az idejét, hogy azon vacilláljon, melyik szó írja le pontosabban az érzéseit Zoe előadását látván úgy, hogy az ne egy fa- natikus színeiben tüntesse fel – jó, nagyszerű, látványos, lenyűgöző, sziporkázó, elbűvölő. És miután végre a *nagyon jó* mellett döntött, meg mert volna szólalni, nem aggasztotta volna, hogy izzad a tenye- re. Számított volna egyáltalán? Nem kezét akart fogni Zoeval. Kül- önben is, valószínűleg az ő tenyere izzadt a gitározástól. Amúgy meg a tenyerem csak azután kezdett izzadni, hogy arra gondoltam, izzad- ni fog, tehát csakis magamat okolhatom. Az igazi Evan nyilvánvaló- an sose tenne ilyen mélységesen elkésérítő dolgot.

Remek, megint itt tartunk, izzad a tenyerem. Muszáj letörölnöm a billentyűzetemet a takarómmal, így a monitoromon megjelenik a *csxldmrr xsmit ssdegv*. És most már a karom is izzad. Az lesz a vége, hogy az izzadság beül a gipszem alá, ahová nem jut be levegő, és rö- vid idő alatt magába szívja a szagot, amelynek még a leggyengébb fu- vallatát sem kellene, hogy bárki megérezze az iskolában. Különösen nem az utolsó évem első napján. Cseszd meg, hamis Evan Hansen! Igazán fárasztó vagy!

Mély levegő.

Az éjjeliszekrényem fiókjához nyúlok. Reggel már beszedtem a Lexapro adagomat, de dr. Sherman szerint bevehetek egy Ativant is,

ha a helyzet megterhelővé válik. Amint lenyelem az Ativant, szinte azonnal megnyugszom.

Ez a probléma a levelek megírásával. Elkezdeni a megadott módon könnyű, de mindig elkalandozom, és az agyam zavaros részére vándorolnak a gondolataim, ahol soha nem történik semmi jó.

– Mégiscsak úgy döntöttél tegnap este, hogy nem vacsorázol?

Anyám az, fölém magasodva lebegteti a húszdollárost, amit vacsorára kellett volna költenem.

Lecsapom a laptopomat, majd a párnám alá süllyesztem.

– Nem voltam éhes.

– Ugyan már, drágám! Kellene már tudnod vacsorát rendelni, amikor én dolgozom. Már online is lehet, még csak nem is kell beszélned senkivel.

Na persze! Muszáj beszélned a futárral, amikor az ajtóban áll a kájával. Ott kell állnod, amíg a visszajárót számolja. Kivétel nélkül úgy tesznek, mintha nem lenne elég aprójuk, arra kényszerítve téged, hogy ott abban a pillanatban dönts el, több vagy kevesebb borralalót adsz-e a tervezettnél. És ha a kevesebb mellett döntesz, tudod, hogy a lépcsőn lefelé mormogva átkoznak el, szóval a több mellett döntesz, és csórón végzed.

– Sajnálom – jegyzem meg.

– Ne sajnáld! De éppen ezen kellene dolgoznod dr. Shermannel. Hogy hogyan beszélj az emberekkel. Kapcsolatokat kialakítani, nem távol tartani mindenkit.

Nem éppen ugyanezt írtam a levelemben? Arról, hogy felfedjem magam mások előtt a bujkálás helyett? Jól tudom már, mit kellene tennem, nincs szükség arra, hogy folyamatosan ismétlegessék. Olyan ez, mint az izzadó tenyér: minél jobban elismered a problémát, annál rosszabb lesz.

Anyám keresztbe tett karral köröz az ágyam körül. Alaposan vizsgálja a szobámat, mintha bármi is változott volna az utolsó alkalom óta. Mintha a szekrényben elrejtve vagy a falon lógva egy új választ találna a nagy Evan találós kérdésre. Higgyetek nekem, a szobámban eltöltött idő alapján, ha a válasz itt lenne elrejtve, már rég kiszúrtam volna! Az ágyról lecsúszva beleugrom a sportcipőmbé.

– És ha már dr. Shermanről beszélünk – kezdi anyám –, foglaltam nála egy időpontot ma délutánra.

– Mára? Miért? Csak jövő héten kell mennem.

– Tudom – bámulja anya a kezében lévő húszast. – Csak úgy gondoltam, talán nem ártana, ha előbb mennél.

Mert úgy döntöttem, kihagyok egy vacsorát? Csak zsebre kellett volna vágnom a pénzt, sosem tudta volna meg, és most nem tartanánk itt... De ha zsebre teszem a pénzt, az olyan, mintha lenyúltam volna, a karmával meg nem éri meg szórakozni.

Talán többről van szó, mint az el nem költött húszasról. Elképzelhető, hogy valamiféle plusz aggodalomra okot adó energiát árasztok, amiről még én magam sem tudok. A tükör elé lépve görcsö alá veszem magamat. Próbálok látni, amit ő, de nekem úgy tűnik, minden a helyén van. A gombok az ingemen szépen sorakoznak, a hajam belöve, ahogy kell, és még le is tusoltam tegnap este. Az elmúlt hetekben nem zuhanyoztam olyan gyakran, mint korábban, mert fárasztó a műanyag huzattal betakarni a gipszemet. Na nem mintha bepiszkolnám magamat, amióta gipszbe tették az alkaromat. Jóformán csak a szobámban ücsörgök. Mindemellett senkit sem foglalkoztat a suliban, hogyan nézek ki.

Történik valami a tükörben, amire csak most leszek figyelmes. Rágom a körmeimet. Egész idő alatt rágtam őket. Oké, az igazat

megvallva hetek óta retteget vártam ezt a napot. A nyári szünet adta elszigetelődés után kész érzelmi megrázkódtatás visszamenni a suliba. Figyelni a barátokat, ahogy újra találkoznak, minden sarokban egy-egy klikk, mintha előre megbeszelték volna, hol kell találkozniuk. Hangos nevetés, mintha a valaha elmondott legjobb vicc hangzott volna fel. De ez mind ismerős mostanra, tudom kezelni. Sokkal inkább az engem érintő, előre meg nem jósolható dolgok aggasztanak. Azok nehezek voltak tavaly is, és most újra lesz egy csomó minden, amit el kell fogadnom. Új ruhák, új járművek. Új frizurák, színek, hajhosszok. Új tetoválások és piercingek. Új szerelmespárok. Teljesen új szexuális orientációk és nemi identitások. Új órák, diákok, tanárok. Rengeteg újdonság, mégis mindenki úgy járkal majd, mintha semmi sem változott volna. Számomra viszont minden új tanév a nulláról kezdődik.

Anyámat is látom a tükörben, a személyre szabott kulcstartójának bojtja kilóg a zsebéből. A szobámat méricskélve inkább tűnik törvényszéki nyomozónak, mint mütös nővérnek. Egy nagyon fáradt törvényszéki nyomozónak. Mindig is „fiatalos anyuka” volt, pláne, hogy közvetlenül a főiskola után születtem meg, de mostanság úgy érzem, nem érvényes rá ez a titulus. Mostanában ott ez az állandó fáradtság a szemében, ami nem feltétlenül függ csak az alvással eltöltött órák számától. Köze van ahhoz is, hogy kezd látszódni a valódi kora.

– Mi történt a rajpszögeiddel? – kérdezi.

A falon lógó térképhez fordulok. Amikor idén nyáron elkezdtem dolgozni az Ellison State Parkban, elhatároztam, hogy az összes klassz túravonalat megjárom az országban: Precipice Trail Maine-ben, Angel’s Landing Utahban, Kalalau Trail Hawaiiin, Harding

Icefield Alaszkában. Mindet bejelöltem a térképemen, más-más színű rajzszőggel. Ám azok után, ahogy a nyár végződött, úgy döntöttem, jobb leszedni őket. Egyet kivéve.

– Arra gondoltam, szerencsésebb lenne egyszerre csak egyre fókuszálni – mondom. – Először a West Maroon Trail-t szeretném teljesíteni.

– Az Coloradóban van?

Tisztán láthatja ezt a térképen, de megerősítést vár tőlem.

– Igen, ott.

Fájdalmasan mélyet sóhajt. A vállai gyakorlatilag a füléig emelkednek, mielőtt lezuhannának. Colorado államban él az apám. Az *apa* szó használatával vigyázni kell a házunkban, és ez igaz minden más szóra is, ami az apámra emlékeztet minket; mint a *Mark*, vagy jelen esetben a *Colorado*.

Anyám leveszi a szemét a térképről, és bátornak meg gondtalanul hitt arccal néz rám, de igazából egyik sem tükröződik rajta. Inkább sebzett, viszont mindennek ellenére próbál talpon maradni. Ez mindkettőnkre igaz.

– Érted megyek sulis után – mondja. – Írod a leveleket, ahogy dr. Sherman javasolta? A lelkesítő beszédeket? Muszáj lenne tartanod magad hozzájuk, Evan.

Naponta írtam, aztán beköszöntött a nyári szünet, és a levelek elmaradtak. Biztosra veszem, hogy dr. Sherman elmondta anyámnak, ezért csesztet mostanság állandóan ezzel.

– Éppen most is írok egyet – jegyzem meg megkönnyebbülten a tudattól, amiért nem hazudok.

– Nagyszerű. dr. Sherman biztosan látni szeretné majd.

– Tudom. Az iskolában befejezem.

– A levelek nagyon fontosak, drágám. Segítenek építeni az önbizalmadat, különösen a tanév első napján.

Á, igen! Még egy bizonyíték, miért is volt annyira fontos, hogy ma feltétlenül elmenjek dr. Shermanhez.

– Nem szeretnék még egy olyan évet, hogy minden péntek este egyedül ücsörögj a szobádban a számítógépedre tapadva. Meg kell találnod a módját, hogy kapcsolatba lépj a külvilággal!

Próbálkozom, nem arról van szó, hogy nem.

Anyám kiszúrta valamit az asztalomon.

– Tudom már! – kiáltja, ahogy előhúzza egy filcet a tartóból. – Miért nem jársz körbe, és kéred meg a többieket, hogy írják alá a gipszedet? Tökéletes lehetőség, hogy megtörd a jeget, nem?

Ennél rosszabbat el sem tudok képzelni. Ez kábé olyan, mintha koldulnék a barátságukért. Talán már csak egy girhes kutyát kellene találnom, aki kiül velem az utcára, hogy biztosan megszánjon valaki.

De elkéstem. Anyám gyakorlatilag az arcomba mászott.

– Evan!

– Anya, én erre képtelen vagyok.

A filcet lobogtatva mondja:

– Élj a mának! Ma jött el az ideje, hogy a mának élj!

Mintha csak egy horoszkópból idézett volna.

– Nem kell ennyiszor mondanod, hogy ma. Az *Élj a mának!* már eleve a mai napot jelenti.

– Te vagy a nyelvzseni... Én csak azt mondom, menj és kapd el őket!

Az ajtó felé tart, és amikor már azt hiszem, újra egyedül lehetek, visszafordul.

– Én már most büszke vagyok rád – jegyzi meg nehéz mosollyal az arcán.

– Ó. Remek.

Mosolya lehervad, és kisétál a szobámból.

Mit kellett volna tennem? Azt mondja, büszke rám, de a tekintete teljesen másról árulkodik. Úgy néz rám, mintha egy eltávolíthatatlan folt lennék egy csaptelepen, amit semmivel sem lehet leszedni. Büszke rám? Nem értem, hogyan lehetséges ez, szóval, folytassuk csak a hazudozást...

Nem arról van szó, hogy teljesen ellenzem a dr. Shermannel való találkozót. Bár a beszélgetéseink előre eltervezettek, élettelenek és általában egyoldalúak, mégis érzek némi megnyugvást, amikor leülök egy másik emberi lényel beszélgetni. Anyámat leszámítva persze, de ő úgymint annyira elfoglalt a munkája miatt, hogy szinte sosincs itthon, és ha itthon is van, még ha figyel is, nem igazán hallja, amit mondok. Egyszer-egyszer, amikor olyan esemény történik, amit érdemes megosztanom vele, apámat is fel szoktam hívni. De ő is eléggé elfoglalt. Tudom, hogy miattam akadozik a beszélgetés dr. Shermannel. Egyszerűen rossz vagyok a társalgásban. Csak ülök ott, és még a legegyszerűbb, egy szótagú válaszokat is harapófogóval kell kihúzni belőlem. Szerintem éppen ezért javasolta, hogy írjak leveleket magamnak. Úgy gondolja, ez segíthet, hogy kiadjam magamból az érzéseimet, és megkönnyíti a dolgomat. De biztosra veszem, hogy az ő dolgát is megkönnyíti.

Kedves Evan Hansen!

Néha a levelekkel pont az ellenkezőjét érzük el, mint amire hivatottak. A lényegük az lenne, hogy félig telinek láttassák a poharamat,

ám folyton emlékeztetnek rá, hogy én nem vagyok olyan, mint a többiek. Senki más nem kap házi feladatot az iskolában a terapeutájától. És feltehetően senki másnak nincs terapeutája. Nem eszik cukorkaként az Ativant. Nem lesznek idegesek és nem kezdenek mocorogni, ha valaki a közelükbe megy, beszél hozzájuk vagy csak éppen rájuk néz. És minden bizonnyal nem rikatják meg a saját anyjukat pusztán azzal, hogy ülnek és semmit nem csinálnak.

Nincs szükségem emlékeztetőre. Tudom, hogy valami nem oké velem. Higgyétek el, jól tudom!

A mai nap csodálatos lesz, mert...

Talán ha itt maradok a szobámban, ez valóra válik.

Csak légy önmagad!

Ja. Persze. Okés.

2. FEJEZET

Végeztem az öltözőszekrényemnél, de itt maradok és úgy teszek, mintha keresnék valamit. Jó néhány perc még, mire a csengető megszólal, és ha most becsuknám a szekrényajtót, muszáj lenne együtt lógnom a többiekkel, de az nem nekem való. Az együtt lógás magabiztosságot, jól öltözöttséget és merészséget kíván.

Robbie Oxman, becenevén Rox, mestere a témának, mindig ki-söpri a haját az arcából, és tudja, milyen a tökéletes beállítás. A kezével is tud mit kezdeni: négy ujj a farmere zsebében, a hüvelykujja pedig az övbújtatóban. Zseniális.

Szeretném azt tenni, amire dr. Sherman és anyám folyton kér – *kötödni* –, de ez hiányzik a DNS-emből. Amikor a buszhoz sétáltam ma reggel, mindenki vagy a barátaival beszélgetett, vagy a telefonját nyomkodta. Mit kellett volna tennem? Tény, egyszer rákerestem arra, hogy „hogyan barátkozzunk”. Rákattintottam az egyik felugró videóra, és esküszöm csak az utolsó pillanatokban döbrentem rá, hogy egy kocsireklámot nézek.

Ez az oka annak, hogy inkább hátat fordítok mindenkinek. Balszerencsémre viszont most mennem kell órára.

Bezárom a szekrényemet, és parancsba adom a testemnek, hogy pontosan száznyolcvan fokos fordulattal induljon útjára. Kellően behúзва tartom a fejemet, hogy elkerüljem a szemkontaktust, de elég magasan ahhoz, hogy lássam, merre megyek. Kayla Mitchell a láthatatlan fogszabályzóját mutatja meg éppen Freddie Linnek. Megkérhetném őket, hogy írják alá a gipszemet, de – nem sértésből – nincs szükségem olyan srácok aláírására, akik ugyanazon a ponton állnak a fontossági ranglistán, mint én. Elhaladok az Ikrek mellett, akik nem igazából ikrek, csak egyformán öltözködnek. Majd az Orosz kém mellett is. Legalább nekem nincs becenevem, tudomásom szerint. Vanessa Wilton telefonál, feltehetően az ügynökével beszél – szerepelt néhány helyi reklámban. Elöttem két tuskó szó szerint a földön birkózik egymással. És ott van Rox Mr. Bailey termék ajtájában. Az egyik keze zsebre vágva, ahogy kell, a másik pedig Kristen Caballero derekán. Úgy tudtam, Kristen Mike Millerrel járt, de ő tavaly leérettségizett. Túllépett rajta, ahogy látom. Nyilvánosan smaciznak, pfuj, de nyálás. Ne bámulj!

Szusszanásnyi szünetet tartok az ivókútnál. Máris elfelejtettem a tervet: hagyd hogy az emberek észrevegyenek. Mégis hogyan? Szórjak glittert a levegőbe? Osztogassak ingyen kotont? Én nem vagyok az az *élj a mának* típus.

A vízcsobogás ellenére meghallok egy hangot, ami mintha hozzám beszélne. Abbahagyom az ivást, és tényleg áll valaki mellettem. Alana Beck.

– Hogy telt a nyarad? – kérdezi.

Alana előttem ült tavaly algebrán, de sosem beszéltünk egymással. Most igen? Nem mernék rá megesküdni.

– A nyaram?

– Az enyém eseménydús volt – feleli. – Három gyakorlaton voltam, és kilencven óra közmunkán is részt vettem. Tudom, húha!

– Ja. Ez tényleg húha. Ez...

– De annak ellenére, hogy pokolian elfoglalt voltam, sikerült néhány barátot is szereznem. Vagy inkább csak ismerősöket. Van egy lány, akit Clarissának hívnak, vagy Ca-rissának, nem is tudom, nem hallottam tisztán. Meg Bryan. Ipszilonnal. És a tanácsadóm az Országos Fekete Nők Vezetőképző Tanácsában, Miss P., és még...

Tavaly csak akkor hallottam Alana hangját, amikor kérdést tett fel, vagy kérdésre válaszolt – bár ezt szüntelenül csinálta. Mr. Swathchild figyelmen kívül hagyta volna Alana folyamatos jelentkezését, ha nem ő lett volna az egyetlen, aki jelentkezik. Így muszáj volt újra és újra felszólítania őt. Szeretett hősiködni, ami belőlem hiányzott, hogy az eltökélt mosolyát ne is említsem. Ugyanakkor Alana Beckben és bennem rengeteg közös volt. Ugyanúgy járt-kelt az iskolában a hatalmas hátizsákjával, amivel mindig nekiütközött a többieknek, mint én: észrevétlenül.

Élj a mának!, mondta anyám. Oké, legyen. Megemelem a gipszbe kötött karomat.

– Nem szeretnéd esetleg...

– Úristen! Mi történt a kezeddél?

A táskámba nyúlok, és a filcem után kutatok.

– Eltörtem. Éppen a...

– Komoly? A nagymamám júliusban eltörte a csípőjét, amikor megpróbált bemászni a fürdőkádba. Ez volt a vég kezdete, ahogy az orvosok mondták. Utána nem sokkal meg is halt.

– Ó, ez szörnyű.

– Nekem mondd?! – kérdezi. A mosolya soha nem inog meg. – Boldog első napot!

Elfordul, és a hátizsákjával kiveri a filctollat a kezemből. Lehajlok, hogy felvegyem, és mikor kiegyenesedem, Alanának már nyoma sincs. Jared Kleinman áll a helyén.

– Milyen érzés, hogy a világon elsőként a túl sok zsebhokizástól török el a kezed? Furcsa vagy inkább megtisztelő? – kérdezi a kelletnél hangosabban. – Vázold fel nekem a szitut! A szobádban vagy, vilány lekapcs. Lány jazz a háttérben. Megnyitod Zoe Murphy Instagramját a gagyi no name telódon...

Jarednek és nekem közös a múltunk. Az anyja ingatlanokat árul. Ő talált nekem és anyámnak új házat, miután apám itt hagyott minket. Akkortájt Jared családja bevett bennünket a nyári úszóklubjukba, és gyakran vacsoráztunk náluk, egyszer rós ha-sánakor is. Még Jared barmicvóján is ott voltam.

– Tudni szeretné, hogy valójában mi történt? – kérdezem.

– Nem igazán – válaszolja Jared.

Valami arra késztet, hogy mégis elmondjam neki. Hogy megoszam valakivel. Talán csak azért, hogy tiszta legyen a kép. Nem, nem függtem rá Zoe Murphy Insta-fiókjára.

– Az igazság az, hogy fára másztam, és leestem.

– Leestél egy fáról? Te? Mint mondjuk egy makk?

– Tudsz arról, hogy parkőri gyakorlaton voltam a nyáron?

– Nem. Honnan tudnám?

– Mindegy, nem dicsekvésképpen, de mostanra afféle faszakértő lettem. Láttam egy tizenkét méter magas tölgyfát, és elkezdtem felmászni rá, majd...

– Leestél?

– Igen, de ez egy vicces sztori, mert kábé tíz percig csak feküdtem a földön, hátha jön valaki. Bármelyik pillanatban, mondogattam magamnak. Bármelyik pillanatban jöhetnek.

– És jöttek?

– Nem. Senki nem járt arra, ez benne a vicces.

– Jézus Krisztus!

Jared mintha sajnálna engem. De ez tulajdonképpen vicces. Tudom, mennyire szájalmasan hangzik, hogy tíz percig feküdtem, és arra vártam, hogy valaki jöjjön és segítsen. Próbálok nevetni a saját bénaságomon, de mint általában, nem jövök ki jól belőle. Egy csomó minden jár a fejemben. Nagymamák hálnak meg, és a pólóm tele van sötét, vizes foltokkal mindenhol, ahová az ivókút fröcskölt, és még mindig csak a nap elején járunk.

Ezt kapom azért, amiért beszélgetni próbáltam Jared Kleinman-nal, aki egyszer még nevetett is, amikor a holokausztról tanultunk. Esküdözött, hogy nem a borzasztó fekete-fehér képekhez kapcsolódó dolgon nevet, és én hittem neki, azt hiszem, de mégis, szinte biztos vagyok benne, hogy a srácnak nincs lelkiismerete.

Még mindig velem szemben áll, így felteszem neki a kérdést, amit egyenesen Alana Beck szájából loptam.

– Hogy telt a nyarad?

– A csapatom nyerte a „ragadd el a zászlót”, és eljutottam a második fázishoz egy izraeli lánnyal, aki katonának készül. Ez válasz a kérdésedre?

– Mondhatjuk. – A filctoll még mindig a kezemben van. Nem tudom, miért töröm magamat, hogy aláírásokat gyűjtsék a gipszemre, csak úgy csinálom. – Szeretnéd aláírni a gipszemet? – kérdezem Jaredet, mire ő felnevet.

Egyenesem a képembe.

– Miért pont én?

– Nem tudom. Talán mert barátok vagyunk?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– *Családi* barátok vagyunk. Ez teljesen más tészta, és ezt te is tudod.

Más lenne? Videójátékoztam Jaredék pincéjében, és még át is öltöttem előtte. Ő volt az, aki elmondta, hogy teljesen normális dolog alsógatyát viselni a fürdőnadrág alatt. Persze nem lógunk már együtt, csak akkor találkozunk egy kis időre, ha a családjaink is jelen vannak, de ezek az emlékek jelentenek valamit, nem? Egy családi barát is barát tulajdonképpen.

– Mondd meg anyádnak, hogy mondja azt az én anyámnak, hogy jó fej voltam veled, különben a szüleim nem fizetik a kocsim biztosítását! – jegyzi meg, mielőtt magamra hagy.

Jared egy pöcs, de ő az én pöcsöm. Vagyis nem, nem úgy értem, semmi olyasmi... Úgy értettem, hogy nem ő a legrosszabb, noha játssza a szemetet, de nem megy neki száz százalékgig meggyőzően. A teknőspáncél alakú szemüvege és a strandpólók nem igazán illenek hozzá, a nyaka körül állandóan lógó, túlméretezett fejhallgatója pedig még csak be sincs dugva a telefonjába. Ennek ellenére a megjelenése sokkal jobb, mint amire én valaha is képes lennék.

Pont beérek a terembe és találok egy szabad helyet, amikor a csengető megszólal. Leginkább a terem végében szeretek ülni, közel az ajtóhoz, ahol senki nem lát igazán, és a kijárat is közel van. Ahogy kényelembe helyezem magamat, megcsap az elégedettség enyhe érzése. Igaz, még nincsenek nevek a gipszemen, de máris több emberrel léptem kapcsolatba, mint a tavalyi év teljes első hónapjában. Éljen a mának!

Ki tudja? Talán ez tényleg egy csodálatos nap lesz.